

A veszprémi zsinatról

Született 1931-ben. Teológiai tanulmányait Veszprémben, Pécssett és Esztergomban végezte. 1955-ben szentelték pappá. 1990-től püspöki, majd érseki helynök.

Csodálkozást, döbbenetet váltott ki XXIII. János pápa 1959. január 8-án, amikor bejelentette a világnak, hogy egyetemes, az egész világra szóló zsinatot kíván összehívni. A világ megdöbben: éppen ő, akit átmeneti pápának választottak meg? Ő, aki idős volt?

Három és fél év adatott akkor előkészületül, 1962. október 11-én pedig elkezdődött a zsinat, hogy kapukat tárjon a világra; hogy a világ megtudja, hogy „Krisztus jegyese ma szívesebben nyúl az irgalmasság olaja után, mintsem hogy a szigor fegyverével fenyegetőzzék; úgy véli, hogy jobban segít korunk szükségletein, ha tanításának gazdagságát kínálja fel az embereknek, és senkit sem ítél el”.

Az előzmények

Hasonló meglepetést keltett, amikor II. János Pál pápa első magyarországi látogatása után főegyházmegyénk (akkor még: egyházmegyénk) érseke, Szendi József bejelentette, hogy a Szentatya kérésének eleget téve zsinatot tartunk. A meglepődést és csodálkozást az okozta, hogy tisztában voltunk — modern kifejezést használva — papságunk, híveink „erőnlétével”.

Az egyházmegyei zsinatok akkor lettek volna igazán időszerűek, ha az egyetemes zsinat befejezése, 1965. december 8-a után azonnal átvihették volna az életbe, amit az egyetemes zsinat tanított. A körülmények azonban nem kedveztek a zsinat megtartásának. Az Állam- és Egyházügyi Hivatal félt minden megújulástól, amely az egyházban szükségessé vált.

Jobb és könnyebb lett volna akkor zsinatot tartani, amikor egyházmegyénknek legalább háromszor annyi papja volt, mint most. Világi testvéreink harminc évvel ezelőtt még olyan egyházi műveltséggel rendelkeztek, amelyet a nagyon igényes egyházi iskolákból hoztak magukkal. Nekünk azonban az a feladat jutott, hogy ne 1966-ban tartsunk zsinatot, hanem 1996-ban.

Az előkészületek

Az előkészület során András Imre jezsuita tartott továbbképzéseket az egyházmegyében. A neves egyházszociológus tapasztalatait osztotta meg az egyházmegye papságával.

Zsinatunk előkészületei némiképp megtorpantak, amikor a veszprémi egyházmegyét kettéosztották, s megalakult a kaposvári egyházmegye.

Nagy segítséget jelentett, hogy az előttünk tartott két zsinaton, az esztergom-budapestin és a szegedi zsinaton megfigyelőink voltak jelen, és az ottani tapasztalatokat kamatoztatták.

16 bizottság dolgozott a témákon, bizottsági ülések voltak, esperesi kerületek jöttek össze. A beérkezett javaslatokat igyekeztek beledolgozni a munkadokumentumba, amely 1996 nagycsütörtökén került a papság kezébe, hogy újabb hozzászólások szülessen.

nek. A 16 témát három napra osztottuk el, az egyháznak Krisztustól kapott küldetése szerint: tanítás, megszentelés, kormányzás.

Olyan zsinatot kellett rendezni, ahol mind az előkészületek, mind a zsinati ülések alatt első helyen áll a *Biblia* (ezt a II. Vatikáni zsinaton mindig ünnepélyesen ki is tették!); aztán kéznél lesznek a II. Vatikáni zsinat rendelkezései, az új *Törvénykönyv*, s a *Katolikus Egyház Katekizmusa*. Az egyházmegyei zsinatok között annyi a különbség, mint a szinoptikus evangéliumok között.

Kulcskérdések

A lelkipásztorkodás „örökzöld” kérdései; hogyan tudnánk minél gyümölcsözőbben átadni az evangéliumot a mai kor emberének, „hogy az Úr szava terjedjen és dicsőségre jusson” (2Tessz, 3,1)? Hogyan tudnánk eredményesen oktatni felnőtteket és gyermekeket? Mi a feltétele a keresztségnek, az elsőáldozásnak, bérnálásnak, esküvőnek? S mindezt Krisztus szellemében tenni, aki nem azért jött, hogy megszüntesse a törvényt vagy a prófétákat! „Nem megszüntetni jöttem, hanem teljessé tenni” (Mt 5,17). A zsinat olyan egyensúlykeresést jelent, amely az alábbi két evangéliumi gondolatban fogalmazódik meg. Nem viselkedhetünk úgy, mint a farizeusok, akik „elviselhetetlenül nehéz terheket hordanak össze és raknak az emberek vállára, de maguk egy ujjal sem hajlandók mozdítani rajta” (Mt 23,4).

Ám nem adhatjuk a „szent dolgokat a kuttyáknak” (Mt 7,6). Ne béresek legyünk, aki nem törődik a juhokkal (vö. Jn 10,12-3), hanem jó pásztorok. Ahogy legfőbb Pásztorunk mondta: „Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen” (Jn 10,10).